

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 2743/2022
22.03.2023. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Јелице Бојанић Керкез, председника већа, Весне Станковић и Радославе Мађаров, чланова већа, у парници тужиље АА из ..., чији је пуномоћник Лазар Ђендић, адвокат из ..., против туженог „Adria media group“ д.о.о. Београд, чији је пуномоћник Александар Петровић, адвокат из ..., ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужиље изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду ГжЗ 373/21 од 03.12.2021. године, у седници већа одржаној дана 22.03.2023. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиље изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду ГжЗ 373/21 од 03.12.2021. године.

ОДБИЈАЈУ СЕ захтеви тужиље и туженог за накнаду трошкова ревизијског поступка.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Београду ПЗ 211/19 од 31.08.2021. године, обавезан је тужени да тужиљи на име накнаде нематеријалне штете за претрпљене душевне болове због повреде права на приватност објављивањем њених фотографија у штампаном издању медија „Дневни курир“ исплати 45.000,00 динара и то: 20.000,00 динара због објављивања фотографије дана ...2019. године, на страни .., у оквиру текста под насловом „...“ и 25.000,00 динара због објављивања фотографије дана ...2019. године, на страни .., у оквиру текста под насловом „...“, са законском затезном каматом почев од 31.08.2021. године до исплате, као и да јој надокнади парничне трошкове у износу од 49.300,00 динара, са законском затезном каматом од извршности пресуде до исплате. Преко досуђеног, а до укупно траженог износа од 100.000,00 динара, са споредним потраживањем тужбени захтев је одбијен.

Пресудом Апелационог суда у Београду ГжЗ 373/21 од 03.12.2021. године, преиначена је наведена првостепена пресуда у усвајајућем делу, тако што је у целости одбијен тужбени захтев и тужиља обавезана да туженом надокнади парничне трошкове у износу од 36.950,00 динара. Тужиља је обавезана да туженом надокнади трошкове жалбеног поступка у износу од 21.800,00 динара.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужила је благовремено изјавила ревизију због погрешне примене материјалног права, са посебним указивањем на повреду правних стандарда о праву на правну сигурност и о праву на образложену одлуку изражених у одлукама Европског суда за људска права.

Тужени је благовремено поднео одговор на ревизију.

Ревизија је дозвољена по одредби члана 403. став 2. тачка 2. ЗПП („Службени гласник РС“ бр. 72/11 ... 18/20), па је Врховни касациони суд испитао побијану пресуду у границама разлога прописаних чланом 408. ЗПП и нашао да ревизија није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, на дане ...2019. године и ...2019. године, објављени су у штампаном издању дневних новина „Дневни курир“ текстови о догађају од ...2019. године. Издавач новина је тужени. Уз ове текстове објављена је и тужилина фотографија преузета са „facebook“ профила, који је био доступан само њеним пријатељима. Фотографија је настала ...2018. године. Из садржине објављене вести произилази да је тужила, као ... запослена у „ББ“ управљала аутобусом, који није био технички исправан, без возачке дозволе „Д“ категорије, те да је остала без посла. Тужила појашњава своје радње чињеницом да је возачу у току вожње позлило, те да је он зауставио аутобус и њу замолио да га превезе до првог проширења, да је она то и учинила, али да је убрзо заустављена од стране полиције. Због описаних радњи, возач аутобуса и тужила су добили отказ од послодавца. Одговорни уредник јавног гласила није тражио сагласност за објављивање фотографије, већ је сматрао да је оно оправдано због угрожавања живота свих учесника у саобраћају.

Првостепени суд пресуду у усвајајућем делу заснива на одредбама чланова 5, 9, 15. став 1. тачке 1. и 8, 48. ставови 1. и 2, 80, 112. став 1. и 114. Закона о јавном информисању и медијима, у вези са одредбама чланова 154. и 155. Закона о облигационим односима и члана 8. Европске конвенције за заштиту људских права и основних слобода, исказујући становиште да је радњама туженог тужили повређено право на приватност. Оцењује да нема услова за примену одредби члана 82. Закона о јавном информисању и медијима, а накнаду одмерава позивом на одредбе чланова 200. Закона о облигационим односима и 232. Закона о парничном поступку.

Другостепени суд не прихвата правно становиште првостепеног суда, позивајући се на одредбе чланова 80. и 82. Закона о јавном информисању и медијима („Службени гласник РС“ бр. 83/2014, 58/2015 и 12/2016 – аутентично тумачење). Одредбама члана 80. прописано је да се информација из приватног живота, између осталог запис лика, не може објавити без пристанка лица чијег се приватног живота информација тиче, односно лица чији лик информација садржи. Одредбама члана 82. прописано је да се информација из приватног живота, односно лични запис, могу изузетно објавити без пристанка лица, ако у конкретном случају постоји интерес јавности да се упозна са информацијом, односно записом и он претеже у односу на интерес да се спречи објављивање. Сматра се да интерес јавности претеже у односу на интерес да се спречи објављивање информације из приватног живота, односно личног

записа, ако је лице својим понашањем, између осталог у професионалном животу, привукло пажњу јавности и на тај начин дало повода за објављивање информације, односно записа. Ради остваривања слобода изражавања и права на информисаност, прописан је наведен законски изузетак, чијој примени у конкретном случају има места. Наиме, тужила је својим друштвено-опасним понашањем у професионалном животу привукла пажњу јавности и дала повода за објављивање личног записа, због чега постоји оправдан интерес јавности да буде упозната са догађајем у ком је учествовала тужила, па је слобода изражавања објављивањем тужилине приватне фотографије уз текст важнија од права на заштиту приватности. Текст уз који је објављена фотографија је био истините садржине, а тужилино понашање у професионалном животу угрожавајуће по живот свих учесника у саобраћају. Тужила, запослена на радном месту и пословима ... је преузела посао возача „double-deckera“, за који није била обучена, нити је имала потребну дозволу, на који начин је својим несавесним понашањем угрозила животе путника који су се налазили у аутобусу, као и свих учесника у саобраћају, те је таквим понашањем дала повода за објављивање информације, односно записа из приватног живота. Стога, интерес јавности да се упозна са информацијом, односно записом, претеже у односу на интерес да се спречи објављивање.

По оцени Врховног касационог суда, одлука другостепеног суда је заснована на правилној примени материјалног права.

Слобода изражавања из члана 10. Европске конвенције за заштиту људских права и основних слобода, према установљеној пракси Европског суда за људска права обухвата и објављивање фотографија. Одредбе члана 82. Закона о јавном информисању и медијима, на које се другостепени суд правилно позвао као на меродавно право, јасно прописују критеријуме за правну стандардизацију претежности интереса јавности да се објави лични запис из приватног живота, у односу на интерес лица да спречи објављивање таквог записа. У конкретном случају, објављена информација односила се на професионални живот тужиле, њен послодавац чија је делатност јавни превоз путника правно се определио према радњама запослених, тако што је возачу аутобуса и тужили отказао уговор о раду, па је по оцени Врховног касационог суда интерес јавности за објављивање информације, која укључује и лични запис лица претежнији од интереса тужиле да спречи објављивање фотографије. Тужила је својим радњама угрозила како животе путника, тако и свих трећих лица у саобраћају, оне су санкционисане од стране послодавца, па имајући у виду садржину објављене информације и интереса јавности да буде упозната како са самим догађајем, тако и санкцијом, овај суд не налази да постоји противправност у радњама запослених код туженог. У ревизији се не наводи да поводом истог догађаја постоје другачије одлуке Врховног касационог суда, као суда последње инстанце, па позивање на повреду правних стандарда везаних за повреду права на правну сигурност као елемента права на правично суђење и права на образложену одлуку по одлукама Европског суда за људска права, односно на одлуку Уставног суда Уж 7717/2014 од 23.03.2017. године, остаје без утицаја на одлуку овог суда.

На основу одредби чланова 165, 153. став 1 и 154. ЗПП, одлучено је о трошковима ревизијског поступка. Тужила није постигла успех у овом поступку, а наводи одговора на ревизију нису били од утицаја приликом одлучивања.

На основу изнетог, применом члана 414. став 1. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у изреци.

**Председник већа – судија
Јелица Бојанић Керкез,с.р.**

**За тачност отправка
управитељ писарнице
Марина Антонић**